

Hồi 1

Những Ngày Thê Thảm

Màu trời đã khuya lắm, chừng như đã quá nửa đêm thì phải. Vạn vật như chìm sâu trong màn đêm đen kịt, trong giấc ngủ êm đềm...

Gió đêm lạnh buốt từng luồng vi vút như những mũi tên xoi thẳng vào da thịt người.

Trong thung lũng Tử Vong bóng đêm càng dày đặc hơn, xòe bàn tay ra trước mặt không thấy chi cả.

Mùi máu tanh, mùi thịt rữa trộn hòa theo cơn gió bốc lên một mùi nồng nặc, mới người qua đã muốn lợm giọng ngay.

Giữa đêm khuya vắng vẻ, bên ngoài thung lũng khủng bố hiểm trở và rùng rợn ấy, thành linh hiện ra hai bóng người, vùn vụt băng mình tiến về hướng thung lũng khủng bố nọ.

Phải chăng họ định đến để hiến xác thân mình làm cao thêm những đồng thi hài đầm máu kia. Mỗi lúc hai bóng đen lại tiến gần hơn. Và cuối cùng họ đã dẫn bước vào trong, chân họ dẫm lên những mảnh xương khô vang lên những tiếng răng rắc rợn người.

Thêm vào đấy tiếng lá cây reo xào xạc trong làn gió bắc, mờng tượng như một bản đàn ma quái khiến người nghe phải rợn gáy lạnh mình.

Chừng như đã mệt, hai bóng đen nọ dừng bước ngồi nghỉ trên đồng lá khô, một nơi cao nhất trong thung lũng.

Đột nhiên, một tia chớp chạy ngoằn ngoèo trên nền trời, ngời lên vạn vật như một ánh sáng trắng xóa quái đản và tắt phụt trong khoảnh khắc.

Tuy thế cũng đủ chiếu rõ lên hai bóng lạ, cho thấy đó là một già và một trẻ.

Người trẻ dung mạo tuấn tú phong nhã như một chàng thư sinh, đôi nhãn tuyến long lanh sáng quắc như hai ánh tinh cầu, chứng tỏ nội công chàng đã đến độ tuyệt luân.

Người già tuổi tuy đã ngoài tứ tuần, nhưng đôi mắt vẫn sáng lạ lùng, mày kiếm, mũi thẳng, từ dung diện phát ra một khí thế oai vũ khiến người nhìn phải kính nể.

Thiếu niên chột nhú chặt đôi mày, giọng cất lên gần như nài nỉ:

- Thừa sư phụ, sư phụ không thể bỏ hẳn ý định đi vào rừng Tử Vong được sao?

Người già chậm chậm lắc đầu:

- Không thể bỏ được.

Đột nhiên, một tiếng thét ghê rợn vang dài trong gió, xé tan bầu không khí tĩnh mịch.

Tiếp theo đấy, một bóng đen sì lao thẳng về phía chàng thiếu niên đang ngồi.

Với một thái độ thật trầm tĩnh, chàng thiếu niên khẽ khoát tay phải lên đã xót gọn vật vừa bay đến.

Thiếu niên mặt liền đổi sắc, khẽ kêu lên:

- Sư phụ! Xác chết là một vị cao tăng thì phải? Lại một nạn nhân của rừng Tử Vong.

Người lớn tuổi gật đầu:

- Đúng thế! Vị này là một trong tám vị đại hộ pháp của Thiếu Lâm, có đáng sợ chưa?

Thiếu niên nghiêng răng cắn phẫn:

- Sợ cũng chẳng ích gì! Đáng hận thì đúng hơn!

Chàng ngừng lời vút xác chết qua một bên, nói tiếp:

- Cho đến nay con vẫn chưa biết ý nghĩa của rừng Tử Vong là thế nào. Sư phụ nhận được vị tăng nhân kia là một trong tám đại hộ pháp của Thiếu Lâm, chắc hiểu võ công của người ấy so với sư phụ ra sao chứ?

Người già lại nhè nhẹ gật đầu:

- Khác nhau xa lắm!

- Như vậy...

Người già cười khẽ, chặn ngang lời thiếu niên:

- Con khỏi nói. Ta đã biết ý con rồi. Con định nói như vậy có khác gì đưa dê vào miệng cọp, phải thế không? Đúng như vậy con ạ! Ta đang làm một chuyện đưa dê vào miệng cọp đấy.

- Như vậy...

Thiếu niên chỉ lắp bắp được hai tiếng, đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn người lớn tuổi như định hỏi gì mà không dám.

Người lớn tuổi buồn buồn tiếp lời:

- Con chó hỏi. Đêm nay ta sẽ đem hết sự thực ra nói cho con rõ. Con còn nhớ thành ngữ có câu "lá rụng về cội, chim mồi về tổ" đấy chứ? Tâm tình của ta lúc này là như thế. Con có biết năm nay ta bao nhiêu tuổi rồi không?

Thiếu niên đáp không cần suy nghĩ:

- Lối bốn mươi ngoài.

Người lớn tuổi cười thương hại:

- Con đã lầm. Phải tăng lên gấp đôi mới đúng.

- Tám mươi ngoài? Sư phụ không nói đùa chứ?

Người lớn tuổi lắc đầu, giọng nghiêm nghị:

- Ta không đùa! Sự thật đúng là như vậy! Chắc con còn hoài nghi, vì mặt của ta trông chỉ khoảng độ bốn mươi hơn, phải không? Ta hôm nay nói thật cho con rõ, đó chỉ là mặt giả.

- Mặt giả?

- Phải! Đúng là mặt giả, chắc con lại thắc mắc khó hiểu lắm phải chẳng? Sư đồ ta xưa nay thân thích hơn tình cha con, tại sao ta lại mang mặt giả phải không? Ta cho con biết là trong việc này có một đoạn ẩn tình thật bí hiểm...

Thốt đến đây, người lớn tuổi đưa tay phải lên mặt kéo "xoạt" một tiếng, chiếc mặt giả lập tức rớt ra, để lộ trước mắt thiếu niên một ông lão hiền lành đầu hói, râu bạc, với một gương mặt ồm xanh.

Người lớn tuổi thở dài tiếp lời:

- Sư đồ ta đêm nay, kể như lần đầu tiên nhìn nhau một cách thành thật, thành thật trên mọi phương diện, ngoài chiếc mặt giả đã rơi trên mặt đất!

Tiếng thở dài áo não của ông, khiến thiếu niên bàng hoàng xúc động:

- Như vậy sư phụ...

Người lớn tuổi đưa ánh mắt hiền từ nhìn chàng một cách triu mến, giọng cũng thật ôn tồn:

- Chẳng biết con muốn hỏi gì? Để ta trả lời cho con nghe, đúng như ý con muốn hỏi, những điều trước đây ta đã nói với con về thân thế của ta đều hoàn toàn là bịa đặt cả. Vũ nhi, con có trách ta không?

Thiếu niên lộ sắc kinh hoàng, vội đáp:

- Ôn sư phụ giáo dưỡng quá sâu dày, lẽ nào...

Người lớn tuổi lại cắt ngang:

- Con đừng nói nữa. Ta biết rõ lòng dạ của con. Nhưng Vũ nhi có biết tại sao ta lại đối xử với con như thế chẳng?

- Bẩm sư phụ con biết! Bởi vì sư phụ đã có một dĩ vãng thật bi thảm...

- Đúng thế! Một dĩ vãng vô cùng bi thảm. Đêm nay, trước khi ta vào trại Chí Tôn, ta sẽ kể rành rọt cho con nghe.

Thiếu niên vội vàng sửa áo ngồi ngay ngắn lại, thần sắc lộ vẻ rất mực cung kính, nghiêng tai chờ đợi...

Người lớn tuổi nhẹ nhàng thở dài, giọng buồn buồn như đang chìm vào quá khứ.

- Những chuyện cũ quả thật hết sức thương tâm, Vũ nhi nghe chưa chắc đã tin. Khu rừng được mang danh là Tử Vong này, xưa kia là vật sở hữu của ta. Ý ta muốn nói là, từ nay khu rừng này phải thuộc về con quản trị. Con đã hiểu chưa?

- Nếu con đoán không lầm, trước đây sư phụ là chủ nhân khu Tử Vong Lâm này?

- Đúng thế. Nếu bàn về võ công, lúc bấy giờ, ta hơn vị hộ pháp hồi ấy những bốn lần. Về sau... về sau... Ôi! Để ta từ từ kể lại cho con nghe. Chắc con rất thắc mắc tại sao khu rừng này lại mang tên là khu rừng Tử Vong phải không? Việc mới xảy ra từ mười năm nay thôi. Thật ra, khu rừng này chỉ là một cửa ngõ hay một tấm bình phong của mặt trước, không hơn không kém. Ta muốn nói phía sau khu rừng này có một dinh trại lớn, gọi là trại Chí Tôn. Trại ấy truyền đến đời ta là được mười một đời. Xưa kia, trước trại chỉ là một khoảng đất trống. Vị tổ sư sáng lập ra trại mới trồng lên khu rừng sâm uất này đấy.

Thiếu niên chợt hỏi:

- Sư phụ định nói khu rừng này không phải tự nhiên mà có sao?

- Đúng vậy! Rừng này đã được trồng theo phương vị Ngũ Hành, kỳ môn độn giáp. Đến nay đã được mấy trăm năm rồi, cho nên ngày nay mới trở thành sâm uất như thế. Vì ta đi ra ngoài đã lâu, nhân vật giang hồ lại quen gọi ta là Thủy Cảnh tiên sinh, nên ít ai biết được ta chính là chủ môn đời thứ mười một của Chí Tôn bảo. Cũng không ai ngờ rằng phía sau khu rừng này lại có một trang trại bao la hùng vĩ. Trong trại chia ra làm năm sảnh, mười hai phòng, tất cả đều vô cùng quan trọng. Nhưng hiện giờ ta chỉ cần giải rõ, tại sao võ công của

Chí Tôn bảo lại lần át cả võ lâm. Chỉ vì tổ sư khi sáng nghiệp đã may mắn gặp được hai bộ võ kinh. Vũ nhi có biết không?

- Có phải bộ Huyền Kinh không?

- Phải! Nhưng do đâu Vũ nhi đoán được?

- Bẩm sư phụ rất dễ! Vì trước khi truyền dạy võ công cho Vũ nhi, sư phụ đã trình trọng dặn dò rằng trừ khi gặp hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, nếu không thì không được đem ra sử dụng bừa bãi. Thưa sư phụ, có phải vậy không?

- Phải! Vũ nhi quả rất thông minh. Quyển một và hai của bộ Huyền Kinh chỉ có Huyền Âm thần công và Lục Âm Lục Chuông. Ta đã luyện thành cả hai môn ấy đến mức độ có thể gọi là tinh vi rồi. Vũ nhi có tin lời ta không?

- Bẩm sư phụ, con hoàn toàn tin như thế!

- Tốt lắm! Nhưng theo lời di ngôn của vị tổ sư sáng nghiệp khi đã có âm tất phải có dương. Tại sao vậy? Vũ nhi thử suy luận xem sao?

- Theo chỗ Vũ nhi biết, thiên địa sinh lưỡng nghi gọi là âm dương. Đã có trời, là có đất. Nếu có trời mà không có đất, hoặc có đất mà không có trời, thì làm gì có chúng sinh?

- Đúng! Điều ấy hết sức đúng! Vũ nhi cũng nên hiểu rằng tại sao ta lại mang con đi lưu lạc khắp góc bể chân trời, mục đích để làm gì?

- Vũ nhi biết lắm. Đó là để tìm cho được hai quyển Huyền Kinh thứ ba và thứ tư, tức là hai quyển Huyền Dương thần công và Huyền Dương Lục Chuông.

- Sự mất tiếp của Vũ nhi thật không làm cho ta thất vọng. Nhưng con có biết tại sao ta lại gấp muốn tìm hai quyển Huyền Kinh ba và bốn ấy không?

- Thưa biết, tại vì sư phụ có những dĩ vãng thật bi thảm!

- Đúng như vậy! Và bây giờ ta muốn thuật lại những chuyện buồn thảm ấy cho con nghe. Chao ôi, tương lai còn mịt mù như giấc mộng, thì chuyện dĩ vãng càng chẳng khác khói mây. Nhắc tới chỉ thêm đau lòng người kể...

"Năm ấy, khi ta kế nghiệp tiền sư làm bảo chủ Chí Tôn bảo, ta mới được hai mươi lăm tuổi. Sau một trận ác đấu dữ dội trên ngọn Hoa Sơn, ta diệt được Công Lai Lưỡng Quái, hai tên hung thần, kẻ thù chung của võ lâm. Do đó, ta được quần hào hắc bạch lưỡng đạo tặng cho mỹ hiệu là Càn Khôn Chuông Thủy Cảnh tiền sinh. Thật ra, võ công của ta không kém chuông môn phái Thiếu Lâm, một môn phái đã lãnh đạo võ lâm từ mấy trăm năm nay. Cũng

năm đó, ta kết duyên với Tuyết Lý Hồng, một thiếu nữ tài sắc vẹn toàn và được giới võ lâm công nhận là đệ nhất mỹ nhân.

Đến năm sáu mươi tuổi, vì sự mẫu con qua đời, ta buồn quá, mới rời bảo đi chu du khắp nơi danh lam thắng cảnh trong thiên hạ.

Tình cờ ta gặp được một đứa con gái nhỏ bị bỏ rơi bên vệ đường, mặt mày xinh xắn dễ yêu. Động lòng trắc ẩn, ta mang đứa bé ấy về bảo nuôi dưỡng.

Mười tám năm sau, đứa bé ấy trở thành một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời, da tuyết môi đào, không những có một dung mạo ngư trầm lạc nhạn mà cốt cách phong độ cũng nghiêng nước đổ thành.

Thấy nó đã lớn khôn, trong khi ta ngày lại thêm già nua, ta mới nói hết sự thật về thân thế của nó cho nó nghe. Khoảng hai năm sau, nó yêu cầu ta cho xuất bảo đi du lịch. Vì đã hai mươi năm nó chưa hề bước chân ra khỏi bảo.

Một năm trôi qua, nó ỹ hèn trở về. Sau ngày về bảo, nó vẫn tiếp tục cuộc sống bình thường như xưa.

Nhưng điều sai lầm lớn của ta là vì quá tin yêu nó mà không tra vấn gì cả về một năm xuất ngoại của nó.

Nửa năm sau, bỗng nhiên có nhiều người kéo đến phá rối khu rừng Tử Vong. Lúc ấy, vì quá giận, ta đã phát lời thề độc, quyết điếm vào huyết cam của bất cứ kẻ nào xông vào khu rừng Tử Vong rồi đuổi ra ngoài.

Song le những người kéo đến rừng Tử Vong càng lúc càng nhiều khiến cho ta hoang mang không hiểu tại sao cả.

Ta bắt đầu hoài nghi đứa con gái nuôi. Điều đó không có chi lạ, vì trong gần năm mươi năm kể nghiệp làm bảo chủ Chí Tôn bảo, ta luôn luôn bình an vô sự, chẳng có một sự phiền hà. Từ ngày nó xuất ngoại du lịch trở về, những sự tình rắc rối ấy mới xảy ra, như vậy, chẳng phải nó vì ra ngoài mà tạo nên sao?

Đã mấy lần ta kêu nó đến gạn hỏi, nhưng nó vẫn một mực chối dài. Trong tình thế bất đắc dĩ, ta đành phải ra ngoài một chuyến để tìm hiểu chân tướng của sự tình.

Chẳng ngờ, trước đêm mà ta sắp sửa lên đường, tai họa đã xảy ra...

Ta còn nhớ rõ việc xảy ra đêm ấy và suốt đời ta không sao quên được!

Đó là một đêm trời trong mây đẹp, như thường lệ, ta ngồi tại thư phòng đọc sách. Nó rón rén bước vào, trên tay bưng một bát chè sen. Điều ấy cũng là thường sự, nên ta đón lấy uống cạn và trao bát không lại cho nó.

Nó cầm lấy bát đặt xuống một bên, chưa chịu đi ra. Ta cũng không chú ý đến nó làm gì, tiếp tục đọc đoạn sách bỏ dở.

Nhưng ngay lúc đó, ta cảm thấy tâm thần càng lúc càng bất an, lửa dục tự nhiên phùng phùng xông lên đòi hỏi, lý tính bị dao động dữ dội. Biết là có việc khác thường, ta đứng phắt dậy, lớn tiếng hỏi:

- Liên nhi, con muốn hại cha sao?

Nó lắc đầu mỉm cười. Ôi chao, nụ cười của nó ta vẫn còn hình dung được đến bây giờ, không phải nụ cười ngoan ngoãn của đứa con đối với người cha, mà là nụ cười mê hồn, nụ cười quyến rũ ma quái của giống hồ ly dùng để thu hút tâm thần đối phương.

Giọng của nó cũng trở nên nồng thắm khác thường:

- Thưa không! Thân mẫu con chết đã lâu năm, cha sống một mình cô độc quá. Liên nhi tự biết mình không phải là máu mủ của cha, nên muốn thay mẹ an ủi cha trong một đêm...

Vừa nghe xong, cơn giận của ta bùng sôi lên, ta vung tay quật thẳng về phía nó một chưởng.

Nhưng hồi ôi, chính ta đã lâm nguy vì một chưởng ấy.

Vì đáng lý ra, ta phải dùng nội công tạm thời tập trung xuân dược vào Đan Điền trước, giả như chẳng có gì lạ và tiếp tục đọc sách. Đợi khi thuốc đã tan hết, bấy giờ mới tìm nó trị tội sau.

Nhưng lúc bấy giờ vì quá giận, chưa kịp nghĩ suy, ta đã dùng sức quá mạnh, do đấy, chất thuốc được dịp xông thẳng vào tim, lửa dục nung đốt ta đến muốn điên người. Lại thêm... lại thêm..."

Thở đến đây, ông nuốt ực nước bọt vào cuống họng, ngập ngừng một lúc mới tiếp lời được:

- Lại thêm... sau khi nó tránh khỏi thế chưởng của ta thì đồng thời nó đã lệ làng trút tất cả lớp xiêm y bên ngoài, để lộ ra một thân thể nõn nà như một pho tượng ngọc tinh anh, rùng rục dục tình...

"Ta... ta lúc ấy lý trí đã mê muội, chất xuân dược lại nung đốt bản năng, ta phải bặm chặt môi đến rướm máu để đè nén thú tính đang nổi dậy sự đòi hỏi dữ dội. Người ta run lên, chân tay ta lẩy bẩy, ta không hề muốn mà đôi chân ta cứ tự động nhích dần tới bên nó.

Nụ cười trên đôi môi nó lúc ấy trông càng quyến rũ lạ thường.

Cuối cùng... cuối cùng..."

Vị lão nhân nói đến nơi đây, chừng như không kiềm lòng được nữa, hai hàng nước mắt chảy dài trên đôi má nhăn vết phong sương...

Chàng thiếu niên, trái lại, ánh mắt bùng lên tia giận dữ.

Thật lâu sau, vị lão nhân mới nén được cơn xúc động, tiếp lời:

- Ta đã không tự chủ làm ra một việc không hơn loài cầm thú! Thật không ngờ... không ngờ trong vòng một năm tiếp xúc với bên ngoài, nó lại trở nên như thế ấy. Khi tỉnh dậy, cũng chính tại nơi này, nơi mà sư đồ ta đang ngồi đây, và lúc bấy giờ, ta kịp biết ra là toàn thân tinh lực hoàn toàn mất hết. Sự tủi thẹn xen với lòng căm hận làm cho ta muốn tự hủy mình... Vũ nhi, bây giờ con đã hiểu cả rồi chứ?

Chàng thiếu niên nghiêng răng cúi mặt:

- Vâng!

Vị lão nhân lại thở dài:

- Nhưng ta lại không chết được... tại sao? Vũ nhi, con thử đoán xem?

- Vì sư phụ muốn tìm cho ra hai quyển thứ ba và thứ tư của bộ Huyền Kinh để tru diệt đứa con gái nuôi thâm ác.

- Chỉ đúng được phân nửa!

- Còn phân nửa?

- Còn phân nửa khiến ta chưa chết được là tại vì con!

Chàng thiếu niên trố mắt:

- Tại vì con ư?

- Phải!

Vị lão nhân gục gặt đầu nói tiếp:

- Nhưng có lẽ con không còn nhớ... Vũ nhi, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Dạ đúng mười tám rồi!

- Đúng rồi! Con theo ta đã mười hai năm chẵn. Mười hai năm trước, con chỉ mới sáu tuổi đầu...

Đôi mắt của vị lão nhân nhìn vào khoảng trống xa xa, tâm trí như lùi về dĩ vãng:

- Khi ta tỉnh dậy, sau câu chuyện đòi bại năm xưa, ngoài việc phát giác bản thân tinh lực hoàn toàn tiêu mất. Ta còn thấy một chuyện lạ lùng... chuyện lạ ấy là con...

Như để giải quyết mau cho chàng thiếu niên những điều khúc mắc, lão nhân nói tiếp:

- Lúc bấy giờ, ta thấy con ở bên ta và khi hỏi, con nói cho ta biết tên con là Tần Quan Vũ. Nhưng khi hỏi tiếp, thì con không hiểu được thêm điều gì nữa, vì lúc đó con còn bé quá. Cả tên cha mẹ con, con cũng không biết. Con chỉ trở vào rừng Tử Vong mà bảo rằng mẹ con theo cha con vào trong ấy và bảo con đợi ở nơi đây.

"Thế rồi ta buộc phải chăm sóc cho con và đợi mãi ở đây luôn ba tháng...

Ba tháng dằng dặc trôi qua, vẫn không thấy một bóng người trở lại, ta biết rằng cha mẹ con không bao giờ ra được khỏi Tử Vong Lâm...

Sự tình như đã sẵn an bày, duyên phận sự đồ của chúng ta đeo đẳng suốt mười hai năm..."

Vị lão nhân thoáng vẻ trầm ngâm giây lát, rồi nói:

- Ngày nay, đúng là lúc mà ta cần cho con biết qua lai lịch của con, chỉ tiếc rằng tên cha mẹ của con thì không cách nào biết được.

Qua phút bàng hoàng về thân thế, đôi mắt Tần Quan Vũ vụt long lên một vẻ căm hờn:

- Sư phụ, cha mẹ con nhất định là chết bởi tay con tiện tỳ dâm ác ấy rồi.

Lão nhân điềm đạm lắc đầu:

- Vũ nhi, ta đã từng dạy con về thái độ đối với sự việc trong đời, thái độ ấy là gì con còn nhớ chăng?

Tần Quan Vũ cúi đầu đáp nhỏ:

- Phải thận trọng tìm ra chứng cứ!

- Đúng rồi, và cứ theo đó mà nói, cha mẹ con sống chết thế nào, chính ta cũng chưa dám có luận điệu quyết đoán.

Lòng căm hận tuy sục sôi cực độ, song Tần Quan Vũ cũng đành cúi đầu im lặng.

Lão nhân nói tiếp:

- Vũ nhi, có lẽ con chưa biết rõ dụng ý của ta, thật ra, gặp được con thì ta mới có đủ can đảm để mà sống, bây giờ... bây giờ kiếp sống đã quá đủ rồi và "chim mỗi mệt phải quay về tổ ấm", sự đồ ta đã đến lúc phải chia tay. Cho nên, muốn cho con theo ta đến đây, nơi hội ngộ đầu tiên biến thành chỗ đổi diện sau cùng...

Lão nhân thở dài một tiếng nặng nề, im lặng...

Sự oán hận và bi thương khiến cho Tần Quan Vũ nghẹn ngào:

- Sư phụ...

Lão nhân đưa bàn tay khẳng khiu vuốt nhẹ lên đầu người đệ tử yêu mến, đôi môi đượm vẻ hiền hòa:

- Con nên biết rằng người trong Chí Tôn bảo của ta không thể dễ dàng rơi lệ. Vũ nhi, ta biết lòng con đau đớn lắm. Nhưng con ạ, trên cõi nhân gian này, không có buổi tiệc nào mãi mãi không tan. Phải, con hãy ngồi xuống đây. Hãy thấm khô giòng lệ thấm, vì trước khi vĩnh biệt, có nhiều trách nhiệm trọng đại mà ta muốn chính con gánh vác... chẳng những con phải hết sức bình tĩnh mà còn phải nghiêm túc thừa hành, nếu không, nếu cứ bi lụy thường tình theo xúc động của tuổi thiếu niên thì làm sao có thể xứng đáng với tư cách vị chưởng môn đời thứ mười hai của Chí Tôn bảo? Cương quyết dũng cảm, là những điều mà ở dưới tuổi vàng ta sẽ mỉm cười yên nghỉ, khi thấy nó có đủ trong tâm hồn của ái đồ của ta.

Giọng nói của vị lão nhân trầm trầm mà cứng rắn, đôi mắt sáng của người chứa đầy niềm tin tưởng mai sau...

Gió vẫn vi vu, cành lá vẫn nhẹ đưa theo nhưng không một tiếng khua động mạnh, như lặng lẽ âm thầm chứng giám lời trăng trối.

- o O o -